

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ԾԱՄԱՆՈՐԾ

Հանգոյց, ամէն բան հանգոյց եւ ամէն մարդ է տալեր
Հանգոյց մը միտ, որք անվերջ կը մօտենան իրարու,
Կ'անցնին իրար, եւ անա՛ կ'ստեղծուին բիւր սերեր,
Բիւր կըռիւններ՝ հանգոյցներն այդ իրարմով լուծելու . . . :

Պարունակեալ՝ պարունակ. — հոգի՛ մարմին, մարդ՝ աշխարհ.
Աշխարհ՝ տիեզերք . . . : Եւ ի վեր քան այդ ամենն ու ի խոր՝
Տիեզերք՝ Աստուած, մեծ Երկուն . . . : Պէտք է քակել անդադար
Ու աշխատիլ ու հասնիլ մինչեւ Հանգոյցն անաւոր . . . :

Հոգին՝ աննիւթ գորութիւն, կ'անցնի դիւրաւ առաջին
Իր անօթէն եւ երկրորդ անօթէն ալ. երրորդին՝
Կը դանդաղէ՛, ուժասպառ, ներսեղեցիկն դէմ անհուն . . . :

Եւ այդ փախչող ու սահող եզերէն վերջն է Աստուած,
Եւ կը հասնինք մերք Անոր, յի մի ոստում եւ հարուած,
Ընկղմելով մեր հոգին խորը ծաղկի՛ մը հոգւոյն . . . :

Գահիրէ

Վ.Ա.ՀԱՆ ԹԵՔԷՆԱՆ

ՄԱՆԿԱՌԻԹԵԱՆ ՔԻՇԱՏԱԿՆԵՐ

Անա՛ վախճանեալ հորս նստարանը գեղջուկ.
Անա՛ սրանն՝ ուր իր կը լսուէր զօրեղ ծայն՝
Երբ մօակք գլխիվայր խոփեալ վրայ նստած՝
Հաշիւը կուտային բացուած ակօսներուն
Կամ սիւսն իր վառ էին փառաց յիշատակներով՝
Աւելայի գլխատման կը պատմէր պատմութիւնն (1)
Ու միտքը գրաւուած մղած զուպարներով՝
Իր կեանքը կը պատմէր մեր օրերն իրերով:
Անա՛ այն վայրն ուր մայրս հառաչանքի մ'ի լուր՝
Դուրս նետելով ինքզինքն կը բաժնէր ձորն ու հաց՝
Որ չհաւորն հագուի, հաղցեալը կեսանայ.
Անա՛ խոնարհ յարկերն՝ ուր իր ձեռքը գրոս
Վերին վրայ կը բախէ առաւ մեղր կամ խղ,
Նէ հոգեվար ծեղցն մանկին մօտ վազելով՝
Սուրբ զիւրք կը բանար հաւաս ներհնչելով.
Անոր մարմունն բերնէն կը բաղէր հառաչներ՝
Անոր խոլը յետին դարձուցելով առ էն:
Աղմակին արցունքը արբելով «Անա՛ դա՛մ,
Ի՛րտէ, զնա՛ աղօթէ զատակներու համար».
Անա՛ եւ այն զով տեղն՝ ուր իր ոտ կ'օրէր մեզ՝

ձիւղը քղենիին ծուլով դէպի վար:
Անա՛ այն նեղ համբան՝ ուր երբ զանգակն հնչուն
Տանաւին մէջ՝ հեռուն՝ քրքուր այգին հետ,
Կ'երթայինք իրեն հետ դէպի Տիրոջ սեղան
Ընծայել խոնկը մեր պարզուկ անմեղուքեան.
Հո՛ւ անա իր սուրբ ծայնն հանգիստաւոր կերպով
Կը բացատրէր Աստուածն զոր կ'զգայինք իր մէջ,
Ու ցայց տալով մեզ հաւանք՝ հունճն իր մէջ պահող,
Ողկոյցն կարեցնող հասակէ ըմպելին,
Երկնքն սկիզբ հիւրը մտնուր կարի փոխող,
Ակնը ժայռեալ ընդմէջ դուրս ցայտող,
Բուրդը պաշարներու տներուն վրայ կառչած,
Ջուր քաշունք կը գողնան կը սանին իրենց բոյն
Արեւը նշուր այցող կենդանակամարին,
Բաժանող ծամերն ու եղանակներ,
Ու գիւղերի անթիւ աստղերը երկնքի,
Աշխարհներ՝ ուր մարդու միտք չէ կարող հասնիլ,
Կը սուրբեցնէր հաւատ, ըլլալ երախտագէ,
Մեր հոգի միտքեալ հիացման հիւրը քամ
Թէ ի՞նչ կերպով աստղը եւ միջասն խոնարհ
Մեզ նման իրենց հայրն ունին երկինքի մէջ:

Լ.Ա.ՄԱՐԹԻՆ

(1) Աղնարկութիւն Լուի ԺԶ-ի գլխատմութեան:
Ե. Թ.

Թարգ. ՄԵՍԹՈՊ ՆՈՒՊԱՐԵԱՆ